

LOF VAN HET ONKRUID

Godlof dat onkruid niet vergaat.
Het nestelt zich in spleet en steen,
breekt door beton en asfalt heen,
bevolkt de voegen van de straat.

Achter de stoomwals valt weer zaad:
de bereklauw grijpt om zich heen.
En waar een bom zijn trechter slaat
is straks de distel algemeen.

Als hebzucht alles heeft geslecht
straalt het klein hoeftblad op de vaalt
en wordt door brandnetels vertaald:

'gij die miljoenen hebt ontrect:
zij kòmen - uw berekening faalt.'
Het onkruid wint het laatst gevecht.

IDA GERHARDT

Bovenstaand gedicht is mij tot grote troost. Met gif werden we het onkruid nooit de baas. Maar met al die alternatieve methoden waar we nu aan overgeleverd zijn, ook niet. En dat biedt ons als marktpartij natuurlijk alleen maar commerciële kansen. Fijn dat er nu duidelijkheid is. De staatssecretaris had "maart 2016" geroepen. En op de valreep van 31e maart werd een verbod op het gebruik van bestrijdingsmiddelen op verhardingen van kracht.

Ere wie ere toekomt. Vanaf deze plaats een hartelijke felicitatie aan alle Grashoff-adepten (voor de niet-ingewijden: De heer Grashoff, Tweede Kamerlid van Groen Links, heeft in 2011 reeds een motie ingediend om de toepassing van bestrijdingsmiddelen in de groenvoorziening te verbieden).

Na 10 jaar pittige discussie, waarvan we ook in Stad+Groen konden genieten, schoven de gedachten steeds verder op. Door tegen gif te zijn was je tenminste duurzaam en vooral populair. In emotionele vergaderingen ging het vaak om populaire standpunten. "Zodra een gedachte populair wordt, vermindert haar diepgang. Het is zoals bij irrigatie: hoe breder het bevoelende oppervlak, hoe dunner de waterlaag", zei Godfried Bomans ooit. Als bovenstaande op een dossier van toepassing was is dat het beruchte onkruidossier wel.

Helaas hebben de mensen die in de maakbaarheid geloven en denken dat ze de wereld met duurzaamheidswet- en -regelgeving beter kunnen maken iets over het hoofd gezien. Misschien wel dankzij al hun emoties. En dat raakt mij emotioneel tot op het bot.

De zaken waar de Grashoff-fans en alle ambtenaren op het ministerie geen rekening mee willen (of kunnen) houden betreffen namelijk mijn kinderen en mijn burens. Dus dat komt dichtbij! Wat betreft mijn kinderen. Zij worden deze zomer op de camping wederom blootgesteld aan het zeer giftige glyfosaat. Al stoepkrijtend zullen zij residu tot zich nemen via handjes en mond. Wat betreft mijn buurman. Hij mag nog steeds glyfosaat kopen en zijn hele oprit en terras besproeien. Hij gebruikt altijd "lekker veel", want dan gaat het "goed dood". Tja, hij heeft geen cursus 'Uitvoeren Gewasbescherming' gevolgd. Dus hanteert hij de stelling "hoe meer, hoe beter".

Julie zijn toch van dat gif spuiten, vroeg een gezellige concullega uit een ander deel van het land mij in 2011 tijdens een beurs. Klopt ja! Antwoorde ik resoluut. Met 12 quads zijn wij actief met het spuiten van zware chemicaliën om tegen dat hardnekkige onkruid op verhardingen te vechten. Ieder jaar weer opnieuw. Omdat het onkruid altijd wint.

Op een enkeling na waren alle collega's tot vorige week nog actief met bestrijdingsmiddelen. Dat is nu over. We hebben verloren.

Maar met opgeheven hoofd verlaten we de arena. Omdat we als verliezers toch meer omzet gaan maken met onze alternatieve wapens en munitie in onze strijd tegen onkruid.

Maar vooral omdat...
'onze berekening faalt en het onkruid het laatst gevecht wint'

Wilco Boender
Commercieel manager
Verheij Integrale groenzorg